

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **N.V.Ch.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
...
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, čj. MV-92896-3/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 7. 2019, čj. MV-92896-3/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 4. 2019, čj. OAM-6076-41/DP-2018, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 13. 8. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, čj. MV-92896-3/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k žalobcovu odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 29. 4. 2019, čj. OAM-6076-41/DP-2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce byl toho názoru, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována žalobcova základní procesní práva. Žalovaná aplikovala zákonná ustanovení naprosto nesprávným způsobem, nepřiléhavým konkrétní situaci a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Správní orgán porušil § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Prvoinstanční rozhodnutí je dále v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, resp. odůvodnění rozhodnutí žalované, vyplývá, že správní orgány vyhodnocením utajované informace vedené pod č.j. V195/2018-OAM a č.j. V235/2018-OAM, které obsahují utajené informace ve stupni utajení „VYHRAZENÉ“ a které byly poskytnuty ze strany Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie vyšetřování (dále jen „NCOZ“), dospěly k závěru, že byly prokázány důvody pro zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dle shora uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
5. Dle § 169m zákona o pobytu cizinců a § 17 odst. 3 správního řádu jsou tyto informace uloženy mimo správní spis a žalobce ani jeho právní zástupce k nim nemá přístup. Žalobce primárně považoval za nutné uvést, že si není vědom žádného porušení právních předpisů České republiky či svého jiného závadného jednání, které by, byť vzdáleně, mohlo představovat hrozbu pro Českou republiku, její obyvatele, či veřejný pořádek. Žalobce pobývá na území České republiky více než patnáct let, během kterých se vždy snažil být řádným členem společnosti a provozovat legální živnost. Příkladnému vedení života a plnění zákonem uložených podmínek i společenských zvyklostí odpovídá i to, že dosud neměl s prodloužením svého pobytového oprávnění nikdy problém. Naopak, jeho podnikatelské aktivity jsou jednoznačným přínosem pro zájmy České republiky.

6. Vzhledem k tomu, že žalobce vůbec nezná konkrétní důvody rozhodování správních orgánů, nezbyvá mu, než proti nim brojit pouze na základě jemu známých informací a věřit v objektivitu rozhodování správních soudů. Žalobce během celého správního řízení trval a nadále trvá na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopustil a dopouštět se ho nehodlá, a není si tak vědom toho, že by představoval jakoukoliv hrozbu pro veřejný pořádek České republiky. Ohrožení či porušení veřejného pořádku by se nepochybně muselo v budoucnu projevit nějakým protiprávním jednáním, za které by případně takový narušitel musel nést trestněprávní či jakoukoliv jinou odpovědnost. Tak tomu však v případě žalobce není, když správní orgány toliko demonstrují to, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí o závažném narušení veřejného pořádku, přičemž ale není známo nic, co by nebylo utajeno a co by se objektivně zájmů České republiky dotýkalo, a to po dobu téměř 15 let.
7. Jistě, na území České republiky pobývají osoby, jejichž pobyt není v jejím zájmu, resp. osoby, u kterých by mohla existovat hrozba závažného narušení veřejného pořádku, přičemž je nerozhodné, zda se jedná o občany ČR nebo cizí státní příslušníky. Avšak stát nepochybně disponuje instrumenty k boji s těmito osobami. I kdyby žalobce byl jakýmkoliv ohrožením zájmu ČR či ohrožením pro veřejný pořádek (závažným způsobem), nelze obranu veřejného pořádku ČR vést shora uvedeným způsobem.
8. Jakkoliv žalobce rozumí tomu, že nemusí být seznámen s utajovanou informací, ať už se jedná o taktiku Ministerstva vnitra v řízení o povolení k pobytu, či taktiku zpracovatelů utajované informace, považuje za krajně zmatečný způsob označování utajovaných informací, nakládání s těmito informacemi a zejména absenci konkrétních údajů o této informaci tak, aby měl žalobce, možnost posoudit např. časové souvislosti. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahuje odkaz na utajované informace, kdy však není zřejmé, kdy tato informace byla vypracována a od koho pochází. Takovýto extenzivní výklad nakládání s utajovanými informacemi je dle žalobce nepřijatelný a v rozporu se základními principy demokratického právního státu. Taková absence základních údajů zcela eliminuje jakoukoliv žalobcovu možnost brojit proti postupu správních orgánů, který je už tak limitován faktem, že mu není zpřístupněn obsah utajovaných informací. Postup správního orgánu musí být pro žalobce srozumitelný, pochopitelný a alespoň v základních bodech umožňující procesní obranu, což s ohledem na výše uvedené nebylo v daném případě splněno.
9. Nad rámec výše uvedeného žalobce zopakoval svoji argumentaci spočívající v tom, že prvoinstanční správní orgán naprosto nedostatečným způsobem hodnotil stupeň utajení předmětných informací, a to při posuzování naopak s extrémně zásadním zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce zásadně nesouhlasil s argumentací žalované k tomu, že stran podkladových utajovaných informací snad žalobce neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní [citováno z napadeného rozhodnutí: „(...) s účastníkem řízení byl před vydáním napadeného rozhodnutí...proveden výslech, o němž byl sepsán protokol č.j. OAM-6076-27/DP-2018 ze dne 16. 7. 2018, přičemž účastník řízení měl v rámci provádění daného procesního úkonu možnost správnímu orgánu I. stupně sdělit veškeré skutečnosti, které považoval za rozhodné pro posouzení jeho žádosti.“, resp. „Ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., zakládá povinnost doložení dokladů či označení jiných důkazů na podporu svých tvrzení, toto však zmocněný zástupce účastníka řízení neučinil a vyjádřil toliko obecný, ničím nepodložený nesouhlas a pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.“]. Žalovaná tedy de facto zamítla žalobcovy odvolací důvody s tím, že žalobce byl povinen tvrdit konkrétní skutečnosti a konkrétní námitky proti zjištěnému skutkovému stavu, což by bezesporu žalobce učinil,

pokud by měl přístup k oněm utajovaným informacím, jejichž znepřístupnění však žalovaná opět na jiném místě svého rozhodnutí obhájí. Argumentační linka v napadeném rozhodnutí je tak vnitřně rozporná, nelogická a napadené rozhodnutí tím pádem nutně zmatečné.

10. Žalobce vyslovil přesvědčení o objektivním, rozumném a spravedlivém rozhodnutí soudu o obsahu utajovaných informací, jejich věrohodnosti, jejich významu z hlediska možného závažného narušení veřejného pořádku, a to vše v kontextu vazeb žalobce na území ČR.
11. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci, tedy v rozporu s § 3 správního řádu, neboť k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán nezajistil žádné informace, resp. zjištěné informace vyložil zcela účelově v neprospěch žalobce. Jak bylo řečeno, na území České republiky spolu s žalobcem pobývá rovněž jeho zletilý syn, který v roce 2019 získal české občanství. Rodinná situace poukazuje na významný stupeň integrace žalobce a jeho rodiny do české společnosti, když si lze těžko představit vyšší stupeň integrace, než právě získání státního občanství. Správní orgány však tyto vazby zcela nepodloženě bagatelizovaly a v důsledku ani řádně nehodnotily.
12. Žalobce rovněž brojil proti způsobu, kterým žalovaná vypořádala obdobnou námitku žalobce, obsaženou již v jeho odvolání, která se rovněž týkala nedostatečnosti posouzení přiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí. Na rozdíl od prvoinstančního správního orgánu, který alespoň nějakým, byť v důsledku nedostatečným a chybným způsobem, zkoumal některá ze zákonem stanovených kritérií přiměřenosti, žalovaná na přezkum těchto kritérií rezignovala úplně, a její vypořádání odvolacího bodu je tak nutné považovat za zcela nedostatečné. Prakticky jediný argument žalované sestává z ničím nepodloženého konstatování, že žalobce měl být srozuměn s tím, že svým jednáním proti zájmům České republiky nutně způsobí zásah do svého soukromého života, svého pobytu a dosavadního způsobu života jeho blízkých, přičemž žalovaná svůj argument podkládá judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovanou prezentovaný právní názor by snad mohl být akceptován, avšak pouze za předpokladu, že by žalobce věděl o tom, že nějakým svým konkrétním jednáním porušuje právní řád České republiky nebo jiným způsobem jedná proti veřejnému zájmu nebo by o takové skutečnosti alespoň vědět měl. Žalobci však nic takového známo nebylo a není. Argumentace žalované a rovněž podpůrná judikatura je tak nutné nepřiléhavá. Vzhledem k tomu, že stran přezkumu přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí již rozhodnutí žalované neobsahuje mimo výše uvedeného ničeho, byl žalobce toho názoru, že žalovaná nedostala své povinnosti řádného přezkumu odvolacích bodů, nehledě na to, že posouzení přiměřenosti každého správního rozhodnutí, tedy i rozhodnutí žalované, ukládá přímo zákon.
13. Správní orgán zcela rezignoval na svoji povinnost řádně odůvodnit závěry uvedené ve výroku svého rozhodnutí, kdy hodnocení jeho závěru a podkladu pro rozhodnutí je naprosto nedostatečné a neodpovídající nejenom požadavkům rozhodnutí soudní moci v této věci, ale i právním předpisům, konkrétně § 68 odst. 3 správního řádu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 27. 9. 2019, v němž uvedla, že jelikož se žalobní body v podstatě shodují s odvolacími námitkami, odkazuje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6 až 12), kde se s danými námitkami vypořádala.

15. Žalovaná měla za to, že písemnosti obsahující utajované informace vedené odděleně od spisového materiálu pod č.j. V195/2018-OAM a č.j. V235/2018-OAM odůvodňují závěr pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti pobytového oprávnění, neboť skutečnosti v nich uvedené jsou podřaditelné pod pojem „závažného narušení veřejného pořádku,“ resp. existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu a závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná konstatovala, že obsah utajovaných informací poskytnutých Policií České republiky, resp. Národní centrálou proti organizovanému zločinu, je ve svém souhrnu dostatečně konkrétní, obsahující údaje o konkrétních osobách, časové a místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky, resp. narušením veřejného pořádku, včetně informačních zdrojů. Žalobcovo chování popsané v utajovaných informacích lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Bez pochyby jej lze považovat za žalobcovo osobní chování. Pokud jde o aktuálnost tohoto chování, je z utajovaných informací zřejmé, že i tato podmínka byla naplněna, neboť žalobce se tímto způsobem projevuje kontinuálně po delší dobu, zcela určitě se nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu nebude opakovat. Posledním a nejdůležitějším znakem je pak naplnění požadavku dostatečnosti závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi opatřením a závažností jednání. Žalovaná se ztotožnila s názorem prvoinstančního správního orgánu, že žalobcovo jednání je natolik závažné, že jeho další pobyt na území není v zájmu České republiky.
16. Žalovaná byla zároveň toho názoru, že v průběhu správního řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu pro vydání výše uvedeného rozhodnutí.
17. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.
23. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.

24. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
25. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
26. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
27. Podle 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
28. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č.j. 4 As 1/2015–40 (tento i další zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde byla provedena rekapitulace soudní judikatury o otázce, zda a do jaké míry jsou správní soudy oprávněny věcně přezkoumávat závěry správních orgánů založené na podkladech v režimu utajované informace podle zákona o ochraně utajovaných informací, konstatoval mj. toto: *„Rozhodovací praxe soudu je tedy v otázce přístupu k závěrům zpravodajských služeb, tvořících podklad pro rozhodnutí žalovaného, naprosto jednotná. Žalovaný ani správní soudy sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byt' jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení.“*
29. Zdejší soud dospěl v duchu uvedeného k závěru, že obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro (negativní) rozhodnutí o žádosti žalobce. Jak vyplývá z výše uvedeného, soudy nemohou rezignovat na hodnocení obsahu utajovaných podkladů z hlediska jejich věrohodnosti a přesvědčivosti a relevance ve vztahu ke správnímu řízení a takové utajované informace nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. V dané věci však správní orgány výše uvedenému požadavku nedostály ani v nyní projednávané věci a do utajované části spisu nedoložily skutkové podklady umožňující ověření závěrů zpracovatele utajené informace.
30. Soudy byly v aktuálním řízení předloženy utajované informace č.j. V195/2018-OAM a č.j. V235/2018-OAM, avšak ani po seznámení se s jejich obsahem soud nemůže dospět k závěru, že mu byly správními orgány vedle jejich tvrzení o škodlivosti aktivit žalobce pro zájmy České republiky předloženy konkrétní důkazy prokazující pravdivost závěrů zpracovatele utajované informace. V této souvislosti soud zdůrazňuje myšlenku Nejvyššího správního soudu obsaženou v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č.j. 1 Azs 439/2017-57, podle níž platí, že *„jednoznačně a zcela shodně zaznívá nutnost zajistit, aby měl soud k dispozici veškeré podklady, z nichž správní orgány vycházely (byť by se nacházely v různých režimech utajení) a na jejichž základě zbudovaly svůj závěr vtělený do rozhodnutí o věci, a měl tak možnost (i v případech s utajným prvkem) jejich závěry a důvody pro rozhodnutí přezkoumat.“*

V případě, že ve světle právě citovaných závěrů kasačního soudu chtějí správní orgány obstát s tvrzením, že pobyt žalobce je v rozporu se zájmy České republiky, musí do utajované části spisu založit konkrétní výsledky operativně pátrací činnosti týkající se osoby žalobce, z nichž vycházejí úvahy zpracovatele utajované informace, a které zároveň mohou být relevantním podkladem pro závěry správních orgánů.

31. Soud si je vědom toho, že na správní orgány jsou v takovém případě kladeny velmi vysoké požadavky. Při vymezení toho, co musí správní orgány soudu přeložit, aby disponoval dostatečnými skutkovými podklady pro ověření věrohodnosti utajované informace, je možno analogicky vycházet z ustanovení trestního řádu, která definují podobu a obsah daného typu důkazních prostředků – pro ilustraci (a soud zdůrazňuje, že se jedná o příkladný výčet) lze uvést, že pokud bude zpracovatel utajované informace vycházet kupříkladu z odposlechů, nestačí, aby byl součástí spisu pouhý úřední záznam o jejich obsahu, je nezbytné, aby soud měl k dispozici záznam telekomunikačního provozu, s nímž se bude moci seznámit a nezprostředkovaně svým vnímáním posoudit jeho obsah, neboť jedině tak lze ověřit pravdivost závěrů obsažených v utajované informaci. Pokud by zpracovatel (hypoteticky) vycházel z výsledků sledování, bylo by soudu nutné poskytnout obrazový a zvukový záznam dané činnosti, případně výpověď osoby provádějící sledování. Obsah předložených utajovaných informací však žádné relevantní (ve smyslu jejich možného použití pro rozhodování cizineckých správních orgánů) výsledky operativně pátrací činnosti týkající se žalobce a prokazující jeho osobní jednání v rozporu se zájmy České republiky neobsahuje. Soud proto musí konstatovat, že soudu předložené utajované informace neposkytují dostatečný podklad pro rozhodnutí v neprospěch žalobce.
32. Soud se s ohledem na výše vymezené rozhodovací důvody o nezpůsobilosti obsahu utajovaných informací přivodit negativní rozhodnutí o žádosti žalobce nemohl z důvodu předčasnosti zabývat ostatními v žalobě uplatněnými námitkami, včetně otázky přiměřenosti dopadu do žalobcova osobního a rodinného života. Nejprve je nutné vyřešit otázku, zda je vůbec pobyt žalobce v rozporu se zájmem České republiky, a teprve poté (v případě, že správní orgány dospějí ke kladné odpovědi na tuto otázku) může soud zkoumat, zda došlo k řádnému vypořádání otázky přiměřenosti rozhodnutí.
33. Soud shledal žalobu důvodnou, když dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzaly správní orgány obou stupňů za základ pro rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Stejně nedostatky byly shledány i ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí, které tak soud rovněž zrušil, a to ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

34. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 12 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších

předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby.

35. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
36. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 10. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu